Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Ekim 2013
Sayı: 184

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Demokratikleşme değil, bir dönem daha iktidarda kalma hazırlıkları

Bir aydan fazladır, neredeyse her gün reklamı yapılan demokratikleşme paketi açıklandı. 12 yıldır ülkeyi yöneten AKP hükümetinin, kapalı kapılar ardında hazırladığı, açıklaması bile yasaklarla yapılan, soru sormaya izin verilmeyen birkaç vaat, yöneticilerin kitlelerin düzeyinden ne kadar gerilerde olduğunu gözler önüne seriyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Milyonlarca emekçi, iş güvenliği ve iş güvencesi bekliyor, daha birkaç ay önce Gezi mücadelelerinde milyonlarca genç özgürlük, söz hakkı, insanca yaşam istedi. Nüfusun yarısını oluşturan kadınlar, en yakınları olan erkeklerin elinde ölmeye devam ediyor, tek kelime yok. Kürt halkı, çocuklarının anadilinde eğitim görmesini, kendini yönetme olanağını istiyor, dünya duydu, hükümetten tık yok!

İş isteyen, işini korumak isteyen, ücretini almaya çalışan, evini yıktırmamak için uğraşan, kısacası patronların ve devletin, işçiyi, mahalleliyi, öğrenciyi, hiç kimseyi dikkate almayan her hangi bir uygulamasına karşı çıkan, yürüyüş yapan herkese suçlu muamelesi yapılıyor. Sinek kovar gibi yüzlerine biber gazı püskürtülüyor, coplar öldüresiye iniyor. Başbakan ise dalga geçer gibi toplantı yapma saatini 2 saat uzatacağı vaadiyle güya demokrasi getiriyor.

Hükümet hem ekonomik hem de siyasi açıdan sıkışmış durumda. Dövizin, enflasyonun yükselişiyle kendini hissettirmeye başlayan dünya krizi, dalga dalga vuruyor. Buna, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerine yani büyük toplumsal mücadelelerin yaşandığı ülkelere yatırım yapıp orada zarar eden patronların, hükümet üzerindeki baskısı da ekleniyor.

Siyasi açıdan da, Suriye örneğinde olduğu gibi hükümet açmaz içinde. Türk burjuvazisinin çıkarlarını koruyucu yönde hareket ettiğinde, uluslararası tekellerin çıkarlarına dokunuyor. Suriye'de, Irak'ta, Mısır'da olduğu gibi Türk burjuvazisinin çıkarlarına uyan ekonomik anlaşmalar yapan, iş olanakları sunan siyasi yönetimlere destek verdiğinde Amerikalı ve Avrupalı tekellerin payına göz dikmiş oluyor. Hem bu devletlerin yöneticileri hem de uluslararası tekellerin Türkiye'deki ortaklarının gözünden düşüyor.

Bu ortamda iktidarı sürdürmenin tek yolu kitleleri denetim altında tutup, seçimde yeterli oy alarak, patronlara kârlarını sürdürme olanaklarını koruyabildiğini, gösterebilmektir. İşte paketler bu işe yarıyor: Bir umut, bir beklenti yaratmak!

Bu nedenle hiçbir konuyu tamamen çözmüyor, baştan sonu sorunu bitirmiyor; hep devamı gelecek, beklemek lazım.

Ekonomik ve siyasi olarak gittikçe daha zor duruma düşen hükümet, demokrasi getiremez. Demokrasi için her şeyden önce para gerekli. Sosyal olanakların genişlemesi, taleplerin karşılanması için daha çok çalışan, daha çok kurum, iş yeri, daha çok örgütlenmenin oluşturulması ve bunların masraflarının ödenmesi gerekli. Bunları kim ödeyecek? Devletin kasası boş patronlar ise devlete vermek değil, daha çok almanın peşinde.

Bu pakette sadece dini temelde ve de milliyet temelinde birkaç düzenlemenin lafı edildi. Oysa esas sorun, toplumsal sınıflar temelinde. AKP, seçimlerde, Kürt kitlelerinden ve diğer dini cemaatlerden daha fazla oy almayı hedefledi. Böylece bir seçim daha atlatıp kendisini destekleyen sermaye çevreleri için "yola devam" etmeyi planlıyor.

Bu düzen, siyasetçilerin kendilerini herkesin üzerinde ve hak dağıtabilecek konumda görmesine olanak sağlıyor. Kitleler, bu gericilerin çok daha ilerisinde. Emekçiler sınıfı ve Kürt halkı, kendi demokrasisini kurabilecek düzeyde. (02.10.13)

Emekçinin Gündemi

Taşeron işçilerin tepkileri büyüyor! Hükümet ise yine bir “müjde” hazırlığında

Son 5 ay içerisinde çoğu güneydoğu bölgesinde bulunan 10 farklı ilde taşeron işçiler, iş bırakma eylemleri ve grevler gerçekleştirdi, birçoğu hâlâ devam ediyor. İşçilerin talepleri aynı; güvenceli iş, iş güvenliğinin sağlanması, kıdem tazminatının korunması ve ücretlerde iyileştirme, yani insanca yaşamak.

Artan taşeronluk sistemi işçi sınıfı için dayanılmaz bir hâl aldı. Neredeyse güvenceli bir iş bulmak imkânsız. Patronlar bu sistem sayesinde işçileri en kötü koşullarda, yol ve yemek ücreti ödemeden, iş güvenliğine dair en ufak bir önlem almadan, düşük ücretlerle çalıştırabiliyor.

Şimdi taşeronluk sistemi ile ilgili yeni bir “müjde” paketi gündemde. Bu paketle, BEDAŞ işçilerinin kadroya alınmasını sağlayan, sadece asıl işin dışında kalan ve teknoloji gerektirmeyen yardımcı işlerin taşerona verilmesi kaldırılacak. Özel İstihdam Büroları’nın kurulması sağlanarak, işçiler günlük, haftalık ya da aylık işlere kiralanacak, yani güvenceli iş iyice hayal olacak. İş Mahkemeleri Kanunu’nun adı “İş Mahkemeleri, İş ve Sosyal Güvenlik Uyuşmazlıkları Hakem Heyetleri Kanunu” olarak değiştirilerek işe iade davalarının kazanılması zorlaştırılacak. Kıdem tazminatları bir fona devredilerek zaman içerisinde eritilecek, bu sayede patronlar istediği gibi işçileri işten atabilecek. Hatta bu fondan patronlara “istihdam olanağı yaratsın” diye krediler bile verilecek.

Bu düzenlemelerin bir an önce yapılması için toplanan “Çalışma Meclisi” sendikacıların patronların emrine koşulmasına yarıyor. İtirazların dikkate bile alınmadığı toplantıda, emirlerini almış olan sendika bürokratları, işçi haklarını daha da geriletecek yasaları anlatıp göz boyayacak.

Türk-İş'in daha önce “genel grev” yapacağını açıkladığı kıdem tazminatının her zaman yapıldığı gibi “kazanılmış haklar korunacak” denerek fiilen yok edilmesi en önemli hedeflerden. Mevcut yasaya göre kıdem tazminatı, işçi işten atıldığında, kadın işçi evlendiğinde, erkek işçi askere gittiğinde nakit olarak ödenmesi gerekiyor. Şimdi sadece işçi emekli olduğunda ya da öldüğünde ödenmesi gündemde. Bu aslında kıdem tazminatının yok edilmesi demek.

Hükümetin gerekçesinin “çoğu işçi alamıyor, bir gün bile çalışan alacak” olması aslında, var olan kanunlara patronların uymadığının, uymayan patronlara da hiçbir yaptırım yapılmadığının ilanı. O zaman patronlar yeni yasaya niye uysun? Demek ki amaç işçinin hakkı değil!

Kıdem tazminatı, işçinin ücretinden kesilerek birikir, yani işçinin ödenmemiş ücretidir. Tazminat, devlet fonuna devredildiğinde, patronlar, işçinin parasına el koyacak. Fona, bugüne kadar ödediklerinin yarısını ödeyecekler. Kıdem tazminatı, her yıl için 30 gün üzerinden değil, 15 günlük ücret üzerinden hesaplanacak. Üstelik, patronlar fona ödeme yapmazsa, yine bir yaptırım olmadığı gibi ödeme zorunluluğu devlete yüklenecek. Yani para yine dolaylı olarak işçinin cebinden çıkacak.

Diğer önemli saldırı ise taşeronlukla ilgili. Özellikle sağlık işkolunda ve son olarak enerji işkolunda işçilerin mücadelesiyle, “ası işi” yaptıkları için davaları kazanan işçileri, kadroya alma zorunluluğu çıkmıştı. Yasada yapılacak değişiklikle, işçilerin bu hakkı kazanmaları engelleniyor.

Taşeronluk, sadece taşeron işçilerin değil, kadrolu işçilerin de sorunu. Çünkü kadrolu işçiler de sürekli taşerona geçme korkusuyla çalıştırılıyor ve yeni yasa bunu yasallaştırıyor. Hükümetle patronlar birlik olmuş işçilerin sırtından bol kazanç sağlamanın, işçiyi sömürmenin daha iyi yollarını arıyor.

Saldırılarına, örgütlü bir güç oluşturursak karşı koyabiliriz. Uzun yıllardır, işçi haklarındaki tek iyileşme, 4/C maddesinde yapılan iyileşmedir. Bunu sağlayan da TEKEL işçilerinin Ankara'daki mücadelesi olmuştu. (01.10.13)

Çocuk teşvik paketi hazır: “Daha fazla doğur!”

Açıklanan çocuk teşvik paketine göre; doğum izni 16 haftadan 24 haftaya çıkartılacak, kadınlar her çocuk için 2 yıl izin alabilecek, 5 çocuğu olan kadın emekli olabilecek, doğumdan sonra işe geri dönüş garantisi verilecek, işyerlerinde kreş açılacak.

Bazı patron örgütlerinden pakete “kadın işçi çalıştırmayız” tehditleri gelince bakan Fatma Şahin, patronların endişelenmemesi gerektiğini, tüm giderlerin “sosyal devlet” bütçesinden karşılanacağını söyledi. Onların sosyal devlet anlayışı, sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için kadınların daha fazla doğurması.

Paketle kadınların çalışma koşullarını hafifletmek ya da söylendiği gibi toplumun geleceği değil, dini gericilikten de öte patronların kârı için ucuz emek gücünün korunması, burjuvazinin uzun vadeli çıkarları gözetiliyor.

Nitekim Fatma Şahin, pakete itiraz eden patronlara “böyle devam ederse çocuklarınız çalıştıracak işçi bulamaz” diye seslendi. Kadın veya çocuk önemsenseydi, yasalarda var olan çocuk yardımının yeterli seviyeye çıkarılması daha etkili olurdu.

Kadın işçiler, hem ev işleri için emek harcıyor hem de patronların sermaye biriktirmesi için emek gücünü satıyor. Bu paketle, kadınların, hem daha fazla doğurması hem de patronların kârı için daha esnek yani güvencesiz, kuralsız, haksız, düşük ücretle çalışmasını isteniyor.

Patronlar, mevcut kadın istihdamının aleyhine uzun vadeli çıkarları için bile değişikliğe karşı çıkıyor. Çünkü kadın işçileri erkeklerden daha ucuza mal ediyor, hamile olduğunu öğrendikleri zaman kadın işçiyi rahatça işten çıkardıklarından, işe geri dönüş garantisi gibi en küçük hakka tahammülleri yok.

DİSK’in araştırmasına göre çalışma çağındaki her üç kadından sadece biri ücretli. Yeni işsizlerin % 60’ı kadın. Rakamlar kadınların çalışma isteğinin yüksek ancak iş bulabilenlerin az olduğunu gösteriyor. İş bulamayan kadınları daha kötü işler ama esasında çalışma hayatından uzaklaşıp eve kapanma tehlikesi bekliyor.

Daha fazla çocuk, ev içindeki işlere daha fazla emek harcamaktır. Çalışma hayatından uzaklaşan kadının sosyal hayatta karşılaştığı eşitsizlik de derinleşecek.

Hükümet ve patronlar kadın işçiler hakkında bir noktada uzlaşacak. Ancak bu uzlaşıdan kadın işçilerin lehine bir durum çıkmayacak. Kadınların çocuk doğurma görevleri yok. Kadın işçilerin daha fazla çocuk doğurmaya değil, “ev işi” cenderesinden kurtulup insanca yaşamaya yetecek düzeyde ücret, güvenli ve güvenceli işe ihtiyaçları var. (02.10.2013)

Yedi işçinin katili Akfen patronları

Muğla'nın Milas ilçesi Güllük Beldesinde atık su arıtma tesisinde çalışan yedi işçinin gaz zehirlenmesinden ölümüyle ilgili bilirkişi raporu, ihmaller zincirini ortaya koyuyor. Tesisin havalandırma sistemi yok, gaz ölçüm aleti yok, gaz maskesi yok, asansörü dört yıldır çalışmıyor.

Bilirkişiye göre, kazanın asli sorumlusu iş güvenliği önlemlerini almayan Akfen Güllük Çevre ve Su Yatırım ve İşletme AŞ. İller Bankası ve Güllük Belediyesi ise tali kusurlu.

Arıtma istasyonundaki katılaşmış atık malzemeyi almak için işçilerden biri elevatör makinesinin (kuyu içlerindeki kaba pisliklerin dışarıya atılmasını sağlamak için kullanılan halatlı ızgara) 4 yıldır arızalı olması nedeniyle, elle temizlemek için kuyuya iniyor. Ancak kuyuda, seviyesi arttığında ölümcül olan hidrojen sülfür gazı var ve gazdan zehirlenerek ölüyor. Arkadaşı geri dönmeyince bir işçi daha iniyor. O da ölüyor. Arka arkaya dört işçi daha, amirlerinin zoruyla kuyuya indi; en son işletme müdürü kuyuya indi ve o da öldü.

İhmaller arıtma tesisi projelendirmesinden başlıyor. İller Bankası, zehirli atıkların terfisi için havalandırma sistemi koymuyor. Güllük Belediyesi de havalandırma sistemini eklemeden tesisi ihale ediyor. İhaleyi alan firma Afken, işletme müdürlüğüne teknik hiçbir eğitimi olmayan iki yıllık açık öğretim öğrencisi Mustafa Öztürk'ü getiriyor. Zaten bu kişi kuyuya, 6 işçiyi ölüme gönderdikten sonra kendisi de öldü.

Akfen holding, enerjiden inşaata bir çok şirket barındıran büyük bir holding. Havayolu işletmesi TAV ile İDO'da da ortaklıkları var. Elbette su arıtma tesisinde nelerin gerekli olduğunu çok iyi biliyorlardı, yeterli paraları da vardı ama işçinin hayatı onlar için fazla önemli olmadığı için gerekleri yapmadılar. Denetlemesi gerekenler de patronlara tabi olunca, işçilerin ölümü çok kolay oluyor. (03.10.13)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Yerel seçimler işçilere sorunlu

Yerel seçimler yaklaştıkça belediyelerde çalışan taşeron işçilerin tedirginliği artıyor. Yeni seçilen her yeni belediye başkanı, hem partilisini doyurmak hem de etrafındakilere iş vermek için en güvencesiz işçilerin işine son vererek, yeni ilave şirketler kurarak, kendisine göre yeni kadro açması çalışan işçinin işine son verilmesi anlamına geliyor.

Seçimlere daha beş-altı ay olmasına rağmen işçilerin şimdiden tartışmasının haklı nedenleri var. Olumsuz örnekler çok. Sendikaların da işlevselliği göz önüne alındığında, her şey ortada. Ancak tüm olumsuzluklara rağmen çözüm arayan işçiler var. Durumdan rahatsız olan işçilerin mücadelesi sonucunda, “her şey başkanın iki dudağı arasında” laflarının boşa çıktığı örnekler çok. Kent-Yol işçileri, mücadeleleriyle bu örneklerden birini oluşturuyor.

İşyerinde yeni işçiler, sendikasız, taşeron şirket üzerinden işe alınıyor. Sanki sendikalı işçilere ayırım yapılıyormuş gibi gösteriliyor ama aslında ucuza işçi çalıştırılıyor. Sendikalı işçiler, bir kez daha “kadro” ile kandırılmak isteniyor. 15 yıldır, belediyenin yüz akı oldukları, kadroyu hak ettikleri, lafları ediliyor. Hatta çalışma bakanın “kamuda çalışan taşeron işçiler, kadroya alınacak ya da kadrolu işçilerle eşit ücret alacak” lafları örnek gösteriliyor.

Her seçim öncesi benzer laflar dolaşır, seçim sonrasında ise işçiler yine düşük ücretle çalışmaya devam eder. Bakanın açıklamalarını öne sürenlere işçiler, haklı olarak taşeronlaştırmaya neden hız verildiğini soruyor. Cevapları iş verimliliğinin artması oluyor. Böylece taşeron işçileri, yasal haklardan çok çalıştırdıklarını itiraf etmiş oluyorlar.

Tüm iktidarlar, büyük sermayenin çıkarlarını koruyacak şekilde hareket etti, şimdiki hükümet de diğerlerinden farklı değil. Hatta patronlar büyürken işçilerin yaşam koşullarını zorlaştırdı.

AKP hükümetinden, işçilerin çıkarlarını koruyacak politikalar beklememek gerek. Sadece işçilerin öz örgütlenmesi ve bu yolla verecekleri mücadele çalışma koşullarını iyileştirebilir. (29.09.2013)

Gıda

Patrondan talebimiz ve sendikacıların halleri

Patronun Tuzla’ya taşınma konundaki tavrı, işçiler arasında bir tepki yaratarak, talepler doğrultusunda az da olsa örgütlenmelerine sebep oluyor. Şimdiye kadar patronun istediğini götürme yetkisine sahip olduğunu söyleyen işçiler, şimdi “biz elimizi taşın altına koyuyoruz ama o koymuyor” diyorlar. Bu doğrultuda, taşınma sonrasında işbaşı yapıldığı andan itibaren herkese 300 lira zam talebi var. Talebin haklılığı ve karşılık bulması, ilerleyebileceğini gösteriyor.

Bu arada şube başkanı olma planları yapan sekreter yardımcısının planları suya düştü. Başka bir fabrikanın temsilcisi genel merkez tarafından şube başkanı yapıldı. Buna çok içerlenen arkadaşın anlattığına göre; patron, sendika merkezine baskı yapmak için kendisine sormuş ve bu dürüst arkadaşımız “siz bu işe karışmayın” demiş. Çünkü yılbaşında yapılan seçime aday olacakken merkez bunu durdurarak geri çekmiş. Aslında bu arkadaş bilmiyor ki; işçinin mücadelesini durduramadığı için kendisi tercih edilmedi.

Bu arkadaş sendika içi hesaplarla koltuk kapmaya çalışacağına işçilerin çıkarları için dürüst bir şekilde çalışırsa, işçiler onu şubeye de başkan yapar, merkeze de. (Bir işçi)

İşçinin emeği patronun cebine giriyor

Patronların amaçları hep aynı; az işçiyle çok iş yapmak. İşyerindeki İSO belgesine göre sayımız çok az. Zaten iş yükü fazla, buna bir de senelik izine çıkanlar eklenince kadro tamamen düşüyor. Şimdi de ek iş alınıyor. Hızlı çalışmamıza rağmen zor yetiştiriyoruz. Olan biz işçilere oluyor. Akşam geç çıkıyoruz, çalışma saatimiz uzadı, zorlanıyoruz.

Fazla işi, fazla mesaiyi biz çekiyoruz ama patron kazanıyor. Üstelik, tek kuruş fazla çalışma ücreti almıyoruz. Bu nedenle fazla geç çıkmamak için hızlı çalışmak zorunda kalıyoruz. Yine de olmuyor. Giriş saatimiz belli ama çıkış saatimiz belli değil.

İşyerinde hiçbir yasal hak yok. İşçi arkadaşların çoğu yasal haklarını bilmediği için söylenince ikna olmuyorlar. Haklardan konuşunca, lafı değiştirmeye çalışıyorlar. Ancak bir gün gelecek doğruyu görecekler. (Bir işçi)

Suriye halkanın acılarına timsah gözyaşı dökülüyor gerçekte sınıra duvar örülüyor

AKP hükümetinin "komşularla sıfır sorun" politikası, artık bir değil iki komşu ülke ile her an çatışma yaşanma tehlikesine dönüştü. Yıllardır, Irak için hazırlanan askeri harekat teskeresi artık Suriye için de hazırlandı.

Güya Kürt sorununu çözmek için çaba harcayan, demokratikleşme paketleri açıklayan hükümet, Suriye sınırındaki bölgelerin kontrolünün Kürtlerin elinde olmasını, savaş olasılığı sayıyor.

Türkiye'deki, Suriyeli sığınmacı sayısının 500 bine dayandığı söyleniyor. Sınır illeri, ilçeleri, sadece sığınmacı kampları değil, tüm şehirler, doldu. 80 bin nüfuslu Reyhanlı'da 100 bin Suriyelinin kaldığı çadır kentler var.

İstanbul'da, Ankara'da ve diğer illerde, savaşmayı kabul etmediği veya alevi kökenli olduğu gerekçesiyle çadır kentlere alınmadığı iddia edilen Suriyeliler, çoluk çocuk, parklarda, kenar mahallelerde, sokaklarda.

Ne devlet yetkilileri ne de belediye yetkilileri bir şey yapıyor. Her şey ortada ama onlar üç maymunu oynuyor.

ABD ve Rusya'nın kendi aralarında anlaşması, Suriye'den Türkiye'nin fazla bir kazanç elde edemeyeceğini ortaya koydu. Bu nedenle hükümet, artık daha fazla harcama yapmak istemiyor.

Nitekim sığınmacıların sınırı geçmesini engellemek için Mardin Nusaybin'de 2 metre yüksekliğinde, üzeri tel örgülü duvar örülmeye başlandı. Amerika-Meksika ve İsrail-Filistin sınırındaki duvarın bir benzeri bizde olacak.

Duvarın gerekçesi ise benzin kaçakçılığı. Sığınmacıların beraberinde getirdiği birkaç bidon, bazen birkaç tonu geçtiği de söylendi, herhalde büyük petrol şirketlerini rahatsız etti. Büyük tekellerinin kazançlarının korunması için mehmetçik, sınıra duvar örüyor!

İste Suriye siyasetinde son durum bu.

Büyük güçler, kendi aralarında anlaştıklarında, dışişleri bakanın çağırıp, hükümet çevrelerinin çenelerini kapatması için gerekli talimatı verdi. O gün bu gündür, daha önce sakız gibi çiğnenen "Suriye halkının acıları" artık hiç gündemde değil.

Siyasi çevreleri tedirgin eden bir tehlike de daha önce Reyhanlı'da, geçtiğimiz günlerde Kenya'da olduğu gibi radikal islamcı örgütlerin kör saldırılar gerçekleştirmesi.

Suriye'de parası batan patronlar, hiç bunları düşünmeyip hükümeti sıkıştırsa da, hükümetin üstünde güçler ve onu bekleyen tehlikeler var.

Bugüne kadar savaşa yatırım yapanların bundan sonra barış için çalışmasını beklemek yararsız ancak Suriye halkını acılarından kurtaracak tek yol budur.

Türkiye'nin bir çok şehrine dağılmış olan Suriyelilerin, sığınmacı olmaktan çıkarılması, isteyenlere vatandaşlık hakkının tanınması gerekli. Ancak o zaman iş yasalarındaki haklardan, sosyal güvenceden, sağlık olanaklarından yararlanmaları, toplumun bir bireyi olmaları mümkün olacak. Bu da bir başlangıçtır. (04.10.13)

Kenya

El Şebap saldırıları ve esas sorumlu emperyalizm

Onlarca silahlı grup Somalili el Şebap örgütüne bağlı olduklarını duyurarak Kenya başkenti Nairobi'deki bir alışveriş merkezine (AVM) girip onlarca insanı birkaç gün boyunca rehin aldılar. Ardından çıkan şiddetli çatışmalarda en az 68 kişi öldürüldü ve 200'e yakın kişi yaralandı.

El Şebap'ın hedef olarak seçtiği Westgate isimli AVM çok büyük, lüks bir bina. Aşırı sefalet ve yoksulluğun ortasında yer alan bu lüks AVM, Kenyalı zenginlerin ve orada yaşayan farklı ülkelerden gelen kişilerin her gün gittikleri bir yer.

Bu AVM'ye saldıran teröristler Cihad ve El Kaide'ye bağlı olduğunu duyurdular. Kenya'yı hedeflemişleri çünkü 2012 yılından beri Somali'de 5 bin Kenyalı asker bulunuyor. Somali'de farklı çeteler, en az 20 yıldan beri, din ve aşiret temellerinde belirli bölgeleri hakimiyetleri altına almak için savaşıyor ve bunun sonucu olarak merkezi devlet, fiilen yok oldu.

Geçmişte birkaç defa farklı komşu devletler şu veya bu düşman tarafları desteklemek için müdahalede bulundu. ABD bu komşu devletleri müdahale etmeleri için özel olarak teşvik etti, çünkü süreklilik haline dönüşen istikrarsızlık istemiyor ve de özellikle 2006'da iktidara gelen ve ABD'ye karşı olan İslamcı iktidardan rahatsız.

ABD, İslamcı milislere karşı mücadele için 2006 ve 2009 yıllarında Etiyopya'yı teşvik etti ve ardından da Birleşmiş Milletler kılıfı altında Uganda ve Kenya askeri müdahalesini kışkırttı.

Başta ABD olmak üzere Batılı güçler, İslamcı terörist örgütleri destekleyip güçlendirdi ve şimdi de Afrika'nın bu bölgelerinde bunlara karşı mücadele etmek durumundalar.

ABD, 1977'de, Sovyetler Birliği'nin desteklediği Etiyopya'ya karşı savaş açan Somali'yi desteklemekten hiç çekinmedi. Körfez krallıklarının gönderdiği büyük paralar, İslamcıların güçlenmesine yaradı.

Dünyanın birçok bölgesinde ve özellikle de Afganistan'da desteklenmiş olan İslamcı hareketler, silahlı gruplar oluşturdu. Bu gruplar şimdi onları eskiden desteklemiş olan güçlere karşı geliyor. 1993'de ABD Afganistan'a müdahale edince bu tepkiler başladı.

O tarihten bu yana, bu sözü edilen gruplar, yoksulluk ve geri kalmışlık ortamında giderek güçlendi. Bu yoksul çevreler, silahların getirdiği güce dayanarak, ayakta durabilmek için tek çareyi kitleleri haraca bağlamakta buluyor. Bu olayın da esas sorumlusu emperyalizm; çünkü Somali ve onun gibi ülkeleri bu feci sefalete sürükleyen, onlar.

El Şebap kör bir terör uyguluyor ve gerici bir ideoloji geliştiriyor. Ama bu terör eylemlerinin baş sorumlusu yine de büyük güçler, çünkü

Afrika'nın bu bölgelerini talan edip harap eden ve de dini, etnik ve aşiret düşmanlıklarını körükleyen onlar. İşte bu da "medeni" olarak geçinenlerin esas barbarlığı. LO (27.09.2013)

İflastan 5 yıl sonra, bir krizden diğerine

Beş yıl önce, 15 Eylül 2008'de, ikinci büyük Amerikan yatırım bankası olan ve spekülatif kredi yatırımlarıyla harabeye dönen Lehman Brothers'ın iflası, kendisiyle birlikte bütün büyük bankaları da çökmekle tehdit ediyordu. Lehman Brothers bütün büyük bankalarla birçok mali bağ geliştirmiş ve bu bankalar da aynı ya da benzer spekülasyonlar nedeniyle güçsüz ve zayıftı.

Hükümetler, devlet borçlarını ve açıklarını patlama noktasına ulaşacak kadar arttırarak, vergi mükelleflerinin parasıyla, kaybettikleri paraları geri almaları için bankalarının yardımına koştu. Aynı zamanda da en yoksul ve savunmasız ülkeleri, spekülatörlerin insaflarına bıraktılar.

Bankaların krizi, onları ekonominin finansmanındaki rollerini oynamada yeteneksiz kılarak, dünyayı ekonomik durgunluğa ve gerilemeye sürükledi. İngiliz, Amerikan, Japon ve Avrupa merkez bankaları, ekonominin yeniden atılım yapmasını sağlamak için şirketlere ve şahıslara kredi akışını canlandırmak bahanesiyle, neredeyse karşılıksız milyarlarca dolar, avro, sterlin ya da yen vererek hükümetlerin yerini aldı. Geçtiğimiz yıldan beri, Amerikan Merkez Bankası (FED) her ay yaklaşık 85 milyar dolar tutarında, çeşitli menkul değer senetlerini satın alıyor. FED, basının yazdıklarına göre, krizin başından beri, mali piyasalara 3 trilyon dolar enjekte etti.

Avrupa Merkez Bankası ise 2012 yılında Avrupa bankalarına daha mütevazı bir miktarda, % 1 faizle 1 trilyon dolar borç para verdi. Verilen para hiçbir koşula, kontrole tabi değil. Sonuçta bankalar bu parayla ne isterse yapabiliyor.

Ekonomi gazetesi *Les Echos*, 2008'den beri, "büyük mali sektör kâr etti, ancak büyüme hızı yarıda kaldı" diye yazıyor. Merkez bankaları tarafından verilen milyarlar, ekonomiyi finanse etmek yerine, temel olarak spekülasyonu, yani reel ekonomi dışında, para, hisse senetleri, ham maddeler, devletlerin borçları üzerine yapılan her türlü spekülasyonu beslemeye devam etti.

Bankalar, kendilerini kurtarmış gibi görünüyor. Ama çoğu, henüz krizin sonuçlarından kurtulmuş değil, hatta çok uzak. Basın, Avrupa bankalarının "bilançolarında gizli olarak 2000'li yılların ortasındaki abartılı uygulamalardan miras alınan çok sayıda kuşkulu menkul ve gayri menkul (gayrimenkul ev-arsa-dükkan gibi ekonomik değer ifade eden ve paraya çevrilebilen taşınmaz, menkul ise taşınılabilir nitelikteki ekonomik değer) malları barındırdıklarını" yazdı. Bu kuşkulu mal varlıkları, 1 trilyon avro tutarında ve her an patlayabilecek gerçek bir saatli bomba.

Emperyalist devlet yöneticilerinin, 2008'den bu yana, G7'den, G20'ye veya benzer toplantılarda, spekülasyoncu bankacıların zarar vermesini engellemeye yönelik düzenleme yapmak için bol keseden verdikleri sözler arttı.

Hiçbir şey, ya da hemen hemen hiçbir şey yapamadılar. Obama'dan, Sarkozy ve Holland'a kadar hepsi, bankacıların baskısı karşısında geriledi. Bankalar hala istedikleri gibi hareket etme özgürlüğüne sahip.

Banka işlemlerinin büyük bölümünün, bütün kontrol ve düzenlemelerden kaçtığını söylemek gerek. "Gölge" denilen banka işlemleri var. Mali kuruluşlar, işlemlerini doğrudan doğruya bankacıdan bankacıya, örneğin borsa gibi düzenlenmiş piyasadan geçmeden, banka yetkililerinin kontrollerinden kaçarak gerçekleştiriyor. 2011'in sonunda, bu gölge bankaların varlıkları, "gerçek bankaların" yani rahat ve bilinir durumdaki bankaların varlıklarının yarısına denk düşen 67 trilyon dolardı. Bu kontrolsüz mali sektör, krizle ve özellikle de bankacılık sisteminin düzenlenmesi tehdidi ile, daha çok büyüdü. *Les Echos* "Resmi bankalar üzerinde daha çok şeffaflık uygulandıkça, şeffaf olmayan kuruluşlar daha refaha kavuşur, daha da gelişir" diye yazıyor. Şu ya da bu kuruluş arasında bir tek bağdan ziyade birçok bağ ve ilişki bulunduğunu söylemek gerekir.

Yetkililer, bu korsan mali kuruluşların gölgede kalması için onları ne tanıyor, ne de onlara itiraz edilip yargılıyor. Kendilerine itiraz edilmediği gibi, varlığa dayalı menkul kıymetleştirme, türev mali ürünler ve diğer karmaşık mali ürünler temelinde yapılan kontrolsüz spekülasyon işlemleri, geniş ölçüde 2007-2008 ipotekli kredi (ABD'de banka krizine yol açan kredi biçimi) krizinin ve onun sonucu olan banka krizinin kökeni.

Mali uzmanlar ve gazeteciler dahil bütün yorumcular, Lehman Brothers'ın iflasından 5 yıl sonra, 2008'de başlayan krizin bitmekten çok uzak olduğunu kabul ediyor. Aynı nedenlerle ve aynı sorumlular, yani bankacılar, 2008 krizini uzatıp daha da ağırlaştıracak yeni bir krizin patlak vermesi için bütün koşullar bir araya gelmiş durumda. LO (20.09.2013)

Merkel'in sözde seçim zaferi

Yorumcular, seçim sonuçlarının açıklanmasından beri, üçüncü kez başbakan (şansölye) olan Angela Merkel'in zaferinden söz ediyorlar. Gerçekten de, Merkel'in partisinin [Hristiyan Demokrat Birlik ve Hristiyan Sosyal Birlik Partileri (CDU/CSU)] oy oranı, 2009'daki seçimlerden bugünkü seçime, %33.8'den %41.5'e yükselerek %8 oranında arttı. Ama iktidardaki ayrıcalıklı müttefikleri, sağda yer alan Hür Demokrat Partisi FDP'nin liberalleri, bu 4 yıllık aynı dönemde yaklaşık %10 oranında oy kaybettiler. Almanya tarihinde ilk defa %5 barajının altında kalan FDP'nin parlementoda milletvekili olmayacak ve CDU ile birlikte hükümette yer alamayacak.

Yine sağda, aşırı sağcı Milliyetçi Demokratik Partisi (NPD) ortalama %1.3 oranında oy alırken, avroya karşı olan yeni sağ parti Almanya İçin Alternatif, AFD de %5 barajını geçemedi.

CDU kimlerle birlikte hükümet edeceğini belirlemek üzere görüşmelere başladı. Bu çok da kolay bir durum değil çünkü SPD'nin liderleri, emekçi karşıtı bir politikaya karışmamak, gözden düşmemek için sadece ikincil derecedeki rolleri oynamak için çok aceleci davranmıyorlar. Merkel'in partisi bir hafta önce de Bavyera Parlamentosu (Landtag) seçimlerini kazanmış olsa da, diğer bölgesel seçimlerde yenilgi üzerine yenilgi aldı. Bugün diğer bölgelerin büyük çoğunluğunu SPD yönetiyor. Milletvekili seçimlerindeki başarısı, parti başarısından çok tek bir kişinin, Angela Merkel'in başarısı gibi görünüyor.

Son yıllarda, istikrarsızlık, güvensizlik hızla yayıldı. Yaklaşık 8 milyon emekçi saatte 8.5 avrodan az bir ücret alırken, ücretli çalışanların dörtte biri, fakir sayılıyor. Bütün bunlara rağmen, geniş kitlelerde bile medya tarafından da kuvvetle desteklenen bir fikir olan, eğer komşu ülkelerle kıyaslanırsa Almanların en kötü durumdan korunduğu izlenimi var.

SPD'ye gelince, CDU'ye gerçek bir muhalefet gibi bile görünmüyor. Sağda CDU ve solda SPD olacak biçimde iki parti, emeklilik 67 yaşına çıkarıldığında, büyük bir koalisyon içinde birlikte yönetiyorlardı. Her iki parti de kampanya süresince, sürekli olarak SPD'li başbakan Schröder'in mirasını ve onun emekçi karşıtı kanunlarını devraldıklarını söylediler. SPD'nin adayı Peer Steinbrück, Merkel'i çok iyi tanıyor, çünkü 2005 ve 2009 yılları arasında onun maliye bakanıydı. Ayrıca, SPD patronlara en yakın Steinbrück'ten başka kimseyi de seçemezdi. Steinbrück, Aralık 2012'ye kadar, en sevdiği zaman geçirme uğraşı olan iş çevrelerince yüksek paralar ödenerek finanse edilen konferanslarını vermeye devam etti.

Bu son aylarda, en zenginlerin vergilerinin arttırılması olasılığını rakamlara dökmeden dile getirerek, seçim kampanyasına sosyal bir görünüm kazandırmak için kendisini zorladı. Almanya çapında, bütün meslek dallarında genel asgari bir ücretin yaratılacağına söz verdi. SPD cesurca, asgari saat ücretini brüt 8.5 avro olarak sabitledi. Yani uygulamada, son yıllarda değişik meslek dallarında ödenen bütün asgari ücretlerin altında, çok düşük bir saat ücreti olarak, bir sefalet ücreti belirledi. Açıkçası, verilen bu söz bile her şeye rağmen, bundan daha az kazanan milyonlarca emekçi arasında ümit yarattı.

Steinbrück ve SPD daha sonra, anti komünizm ve bazı seçmenleri korkutmamak, kendilerinden uzaklaştırmamak için, Die Linke'nin (Fransa'daki Sol Cepheye denk düşen parti) tehlikeli "kızıllarıyla" birlikte yönetimde bulunmanın söz konusu olmayacağını açıklayıp, sürekli tekrarladılar. Sonuçların açıklandığı akşam, sol olarak değerlendirilen üç partinin yani oyların %26.5'ini alan SPD'nin, %8'ini alan Yeşiller'in ve %8.5'ini alan Die Linke'nin, CDU-CSU'nun karşısında, oyların ve parlamentodaki koltukların çoğunluğunu elde ettikleri ve Merkel'e karşı bir koalisyon oluşturabilecekleri görünür bir biçim aldığı zaman, SPD'nin ileri gelenlerinin acil olarak yaptıkları ilk şey, sert bir biçimde, Die Linke ile birlikte yönetme olasılığını yadsımak oldu.

Die Linke'ye gelince, 2009 yılında %12 olan oy oranına göre gerileyerek, oyların %8.5'ini aldı. Programı, diğer partilerin çığlık atmasına neden olan bu parti, aslında olması gerekene göre gülünç derecede az talepleri ön plana koydu. Die Linke örneğin, SPD 8.5 avroluk asgari saat ücretine karşılık 10 avroluk saat ücreti önerdi. Die Linke en yüksek gelirlere (servet üzerinden vergi alma da dahil) vergi uygulamayı, 67 yaşında emekliliği, Hartz IV kanununa son vermeyi, aylık 500 avroluk asgari sosyal geliri dayatmayı istiyor. İşte bu nedenle SPD'ye çok radikal görünüyor.

Gelecekteki koalisyon hükümeti ne olursa olsun, emekçiler sınıfına yapılacak saldırılar kuşkusuz yağmur gibi yağacak. Ve bu saldırılara karşı harekete geçmek için işçi sınıfı içinde azınlıkta olsa da, emekçilerin çıkarlarını ve bakış açısını ifade edip duyuracak bir akımın doğması hayati bir sorundu. LO (27.09.2013)

Suriye'de iç savaş ve büyük güçlerin oyunları

Esad rejiminin, 21 Ağustos'ta Suriyeli isyancılara karşı kimyasal silah kullandığı ileri sürülerek iki hafta boyunca, uluslararası gerçek bir kriz yaşandı. Başta ABD ve Fransa liderleri olmak üzere Batılı yöneticiler, Suriye'yi bombalamakla tehdit ettiler. Emperyalist güçler, genel olarak uyguladıkları askeri güç kullanma siyasetinden vazgeçmiş görünmüyor. Bin bir bahane ileri sürüp dünyanın çok farklı yerlerinde kamuoyunu yanıltıp, masallar anlatarak, insani gerekçeler ileri sürerek oyunlar tertipliyorlar. Bazen de yapamayacakları müdahale tehdidiyle blöf yapmaktan çekinmiyorlar.

Esad ile gündeme gelen kimyasal silahlar, bu konuda bir istisna değil. Obama ve Fransa Başkanı Hollande'ın, Suriye'ye karşı askeri harekat yapma tehditleri, oyunun bir parçası olup esas oyunlarını ört bas etmek içindi. Emperyalist liderler Suriye krizinden, kendi çıkarları açısından, en az zararla çıkmak istiyor. Suriye halkına gelince, iki yıldan fazla bir süreden beri çok büyük bedeller ödeyip feci acılar çekiyor.

İşin içinden nasıl çıkıyorlar

Rus liderlerin, Suriye liderleri ile kimyasal silahlar konusunda anlaşma yaparak, bu silahları uluslararası denetim altına alıp yok etme önerisini fırsat bilen liderler, Rusya ile anlaştılar. Bu konudaki görüşmeler uzayıp gidecek ve bu arada da iç savaş devam edecek ve de onun getirdiği katliamlar, vahşetler sürecek. ABD ve Rus liderleri, eski rakipler olarak ortak çıkarları söz konusu olunca çok kolay anlaşabiliyorlar.

Obama ve Hollande kimyasal silah kullanılmasının "kırmızı çizgi" olduğunu iddia ediyorlardı. Bu konuyu enine boyuna gündeme getirip çizginin aşılıp aşılmadığı tartışmakla sanki Suriye halkının kaderine ilişkin büyük çaba gösterdikleri izlenimi vermek istiyorlar. Üstelik böylece Suriye rejimi veya ona karşı olanların kullandıkları diğer silahlar ve yol açtıkları katliamlar, normal kabul ettirilecek. Diğer yandan savaşın devam ettiği ve de kitlelerin yaşadığı feci acılar ve Suriye'nin neredeyse yerle bir olduğu gerçeği gündem dışı kalacak.

Batılı liderler, esas dürtülerinin insani amaçlar olduğunu söyleyip duruyor. Ama yaptıkları bunun tam aksi olduğunu gösteriyor. Örneğin 40 yıldan fazla bir süre Suriye'deki baba oğul Esad rejimi ile çok güzel uyum sağladılar.

Türkiye, Körfez devletleri ve Esad'ın yardımına koşanlar

Batılı liderler ve de Bahreyn, Suudi Arabistan gibi müttefikleri 2011'de Esad'ın protesto yürüyüşlerine katılanları katletmesine seyirci kaldılar. Ama diğer yandan müttefikleri Katar, Suudi Arabistan, Ürdün ve Türkiye'nin, Şam rejimini sarsabilecek Suriyeli muhalif gruplara destek vererek, yeni bir iktidar oluşturma sürecini desteklediler. Suudi Arabistan ve Katar'ın gönderdiği paralar, silah satın alınmasında kullanıldı. Türkiye'deki Erdoğan hükümeti ise önceleri, Esad'ın kardeş olduğunu ve "komşularla sıfır sorun" siyasetini uyguladıklarını duyurmasına rağmen, Suriye ordusunu terk eden ve Suriyeli ve de yabancı bazı silahlı grupları da kullanarak, Türkiye'de askeri eğitim vererek "Özgür Suriye Ordusunun" oluşmasına yardımcı oldu. Özgür Suriye Ordusu, 800 km'den uzun olan sınırı geçerek saldırılar düzenlemeden geri kalmadı.

Diğer yandan Ürdün'de ABD, Fransız ve İngiliz askeri uzmanlarının yönettiği ve Ürdün, Suudi Arabistan ve Katar uzmanlarının da katıldığı askeri birlikler oluşturulup eğitildi ve sonra da savaş için Suriye'ye gönderildi. Özgür Suriye Ordusuna çok farklı yerlerden gelen gönüllü askeri birlikler de eklendi. Bunlar genellikle Suriye, Türkiye, Çeçenistan, Irak, Afganistan ve hatta Avrupa'dan gelenlerden oluşturuldu. Para ve silahlar, Körfez ülkeleri tarafından sağlandı. Böylece Esad rejimine karşı savaşan askeri güçler arasında, köktenci İslamcı guruplar daha güçlendi.

Bu sürecin sonucu olarak, Esad rejimine karşı başlangıçtaki kitle yürüyüşleri ve hedeflerinden farklı bir durum ortaya çıktı. Sürecin sapmasına, Esad rejimin kanlı saldırıları da katkıda bulundu. Çünkü yürüyüşlere karşı şiddetli ve kanlı baskılar uygulandığı için polisin kurşunlarıyla bir çok yürüyüşçü öldürüldü. Ardından silahlı gruplar tarafından oluşturulan, "kurtarılmış bölge" ilan edilen

bazı kent ve semtler, Esad ordusu tarafından sürekli bombalandı. Kitleler, bir yandan Esad ordusunun yağdırdığı bombalar ve diğer yandan bu bölgelerde hakimiyetlerini kuran silahlı İslamcı grupların keyfi idare ve diktatörlüğü arasında kaldı. İslamcı gruplar, kitlelere ve özellikle de kadınlara inançları temelinde köle muamelesi yapmaya başladı. Bu durum karşısında kitleler, fırsat buldukça göç etmeyi tercih ettiler.

ABD ve Batılı müttefikleri Türkiye-Katar-Suudi Arabistan girişimlerini kullanıp Esad rejiminin dayanıklığını test ettiler ve bu rejimin yerine kendi çıkarlarını savunacak başka bir rejimi başa getirilip getirilemeyeceğinde netleştirmeye çalıştılar.

Suriye dışında oluşan ve Batılı liderlerin güvenini kazanmaya çalışan Esad karşıtı muhalefet, açıkça ülkedeki silahlı çeteleri denetlemekten aciz olduğunu ortaya koydu. Bu silahlı çeteler, kendi aralarında Cihatçılar, El Kaideciler, etnik gruplar ve hatta eşkıyalar temelinde bölünmüş durumda. Esad rejimi, Türkiye'den intikam almak için ülkenin kuzeyinden çekilip, PKK'ya yakın olan PYD Kürt milislerinin denetimine bıraktı. Böylece Türkiye sınırına yakın ve Türk ordusuna karşı yeni bir silahlı gücün oluşmasına katkıda bulundu. Şimdi ise hem Türk ordusu hem de Erdoğan bu durumdan rahatsız. Üstelik silahlı İslamcı gruplar bu bölgeleri denetimleri altına alabilmek için PYD'nin silahlı güçlerine karşı savaş açtılar.

Son gelişmeler, ABD'nin askeri gücünü kullanıp ülke dışındaki muhalefeti iktidara getirme taraftarı olmadığını gösteriyor. Çünkü Suriye muhalefeti, ülke içerisindeki Esad karşıtı silahlı çeteleri denetleyemez konumda. Üstelik kurtarılmış denen bölgelerde bir kaos hüküm sürerken, Esad rejimi ayakta durabildiğini ortaya koyabildi. Silahlı çetelerin kitlelere karşı davranışları, dolaylı olarak Esad'a yardımcı oldu. Başta Hristiyan azınlık olmak üzere silahlı çetelerin ne olduğunu görünce Esad rejimine yeniden yaklaşmayı bile tercih ettiler. Çünkü iki kötülük arasında tercih söz konusu olunca Esad rejimi öne geçti. Bu nedenle Esad rejiminin son zamanlarda yeniden güçlenen ordusu sayesinde kaybettiği bazı bölgeleri, muhalefetin elinden geri aldığı görülüyor.

Perde arkasındaki oyunlar

Kimyasal silahların tartışılması gündemi meşgul ederken, diğer yandan devam eden savaş güç dengesini belirleyecek. Ama tüm bunlar başka bir önemli gerçeği, "siyasi çözümü" perde arkasına itiyor. Siyasi çözüm artık ABD ile Rusya ekseninde gelişiyor. Son durumdaki tabloya göre siyasi çözüm, bazı Suriye muhalif güçlerinin Esad rejimi ile bir ortaklık oluşturup ileride seçimlerin yapılmasını da öngören bir anlaşmaya varmasıdır. Böylece gerek ülke kaynaklı gerek dışarıdan gelen ve denetim dışı olan El Kaide benzeri silahlı İslamcı güçler, devre dışı bırakılmış olacak. Çünkü bu silahlı gruplara karşı sadece Esad rejimi ve Rusya değil, ABD de artık karşı olduğunu açıkça belirtiyor. Elbette ABD ileride yine taktik değiştirebilir. Sonuç itibarıyla bölgede Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar desteğiyle silahlı köktenci İslamcı guruplar güçlenip çoğaldı ve tamamen denetim dışı oldukları için ciddi bir tehdit oluştu.

Tüm bunlar, Fransız, İngiliz ve ABD gizli servislerinin gözü önünde gelişmesine rağmen şimdi bu emperyalist güçler, Türk ve Arap liderlerini saplandıkları bataklıkta kendi hallerine terk ediyorlar. Oluşturulup güçlendirilen bu köktenci silahlı gurupları denetlemek, belli ki olanak dışı. Batılı liderler, onların Esad rejimine karşı kullanılmasında bir sakınca görmediler. Ama gelinen bu çıkmazda Türk ve Arap liderlerine bunlar sizin eseriniz ve bu pisliği siz temizleyin demeye getiriyorlar.

Suriye'de 2011 başında sokaklara dökülüp, diğer Arap ülkelerinde olduğu gibi, özgürlük, adalet talep edip, baskılara son verilmesini isteyen kitleler, bugün tamamen unutuldu. Esad rejimi bu kitlelere karşı her zaman uyguladığı kanlı baskıları uyguladı. İki yıl boyunca Suriye halkına yardım ettiğini iddia eden emperyalist güçler ve ortakları komşu ülkeler, kendi çıkarlarını savunmak için çeteleri silahlandırıp desteklemekten çekinmediler ve böylece bir çıkmaz sokak olan kanlı iç savaşı daha da körüklediler.

Maalesef geçici bilanço bile tüyler ürperici. En az 100 bin kişi öldü, milyonlarca insan göçmen konumuna sürüklendi, büyük tahribatlar yapıldı. Şimdi, Suriyeli kitlelerin iki diktatörlük arasında tercih yapmaları isteniyor. Gerek Suriye gerekse bu bölgedeki bütün diğer ülke emekçileri için tek çözüm, sınıf temelinde birleşerek kendi öz iktidarlarını oluşturmalarıdır. LO (16.09.2013)

Anma... Anma... Anma...

Cumhuriyet; nereden nereye?

29 Ekim'de cumhuriyetin kuruluş yıl dönümü kutlanacak. Son yıllarda yapıldığı gibi pahalı gösteriler, eğlenceler ve kitlelerin gözünü boyamak için bazı açılışlar yapılacak.

Siyasetçiler, bol bol nutuk atıp bir sonraki yıl için yüzüncü yıl dönümü için belki bazıları daha da gaza gelip bininci yıl dönümü için çağrılar yapacak.

Osmanlı devletinin çürümüş feodal düzeninden, burjuvazinin hakimiyeti olan kapitalist düzenine geçmeyi sağladığı için Türk burjuvazisi, cumhuriyete bağlı. Cumhuriyet, Türk burjuvazisine, rakipleri olmadan, sırtından zenginleşebileceği bir emekçi ve köylü kitlesi, en azından başlangıçta rakiplerini dışarıda bırakan talan edebileceği bir zenginlik alanı sağladı.

Ancak burjuvazinin ekonomik ve siyasi sistemi olan cumhuriyet emekçiler kitlesi ve halklar için yanı anlama gelmiyor. Cumhuriyetin üzerinde kurulduğu temellerin önemli bir kısmı ya itibar görmüyor ya da sorunlara neden oluyor.

En büyük sorunu, cumhuriyetin temeli olan Türk milliyetçiliği yarattı ve hala daha sürdürüyor. Cumhuriyetin başından beri Kürtlerin katledilmesi, yok sayılması bugün herkesin kabul ettiği büyük bir vahşet.

Cumhuriyetin temellerinden sayılan laiklik de artık gözden düşmüş durumda. Bugün laik olmak değil, din özgürlüğünü savunmak, demokratik kabul ediliyor.

Ekonominin devlet eliyle yönlendirilmesi, çoktan yerin dibine batırıldı. Kısacası cumhuriyetin temel ilkeleri, okullarda çocuklara ezberletilen ancak yaşamda tam tersi yapılan birkaç laftan ibaret.

Cumhuriyetin hedefleri de bir türlü tutturulamıyor. Okur-yazar sayısı bile çok daha sonra cumhuriyet olmuş bazı devletlerin gerisinde. Kadınları öne çıkarmayı hedeflemiş cumhuriyet için bu açıdan durum durum daha vahim. Değil kadınların seçilmesi, babaları ve kocaları tarafından öldürülmeden hayatta kalmaları zor.

Muasır medeniyetlere de ulaşamadık. İnsani gelişmişlik açısından, dünya sıralamasında gerileye devam ediyoruz. Hatta bunun da ötesinde yöneticilerin yüzü artık batıya değil, büyük oranda doğuya dönük.

Cumhuriyetin kuruluşundaki aynı sosyal sorunlar; yoksulluk, kimsesizlerin bakımı, sağlık hizmetlerine ulaşamama, şehirlerde altyapı eksikliği, uygun konut eksikliği devam ediyor. Sadece bugünkü standartlar ve biçim değişti ama sorunlar varlığını koruyor.

Temel değişim cumhuriyetin olanakların yararlanarak, ülkeyi aşıp dünya çapında palazlanma yolunu tutan büyük patronlarda oldu. Ve onlara hizmet eden dar bir siyasi ve bilim, sanat çevresinde.

Milyonlarca emekçinin, Kürt halkının, daha iyi bir yaşam için verdiği çabanın karşılığında cumhuriyetin hiç de

başarılı olmadığını, emeğin karşılığının alınmasını sağlayacak bir düzen olamayacağını söylemek yerinde olacak. Bu nedene cumhuriyetin yıl dönümü bir kutlamayı değil, neden olduğu acıları hatırlatmaya yarıyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.